

vergadering **C113 – OND13**

zittingsjaar 2012-2013

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Onderwijs en Gelijke Kansen

van 7 februari 2013

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Elisabeth Meuleman tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de steun voor het flankerend onderwijsbeleid - 713 (2012-2013)	3
Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het verschil in bezoldiging naargelang de onderwijsvorm - 724 (2012-2013)	7
Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het aanbieden van EHBO-lessen op school - 729 (2012-2013)	11
Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de subsidiëring van schoolinfrastructuur en veiligheidswerken - 743 (2012-2013)	14

■

Voorzitter: de heer Boudewijn Bouckaert

Vraag om uitleg van mevrouw Elisabeth Meuleman tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de steun voor het flankerend onderwijsbeleid - 713 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Minister, ik stel mijn vraag naar aanleiding van een brief van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) aan u waarin een aantal terechte vragen worden gesteld over de prioriteiten voor het flankerend onderwijsbeleid.

In het besluit van de Vlaamse Regering van 19 oktober 2012 zijn de beleidsprioriteiten en de regeling van de procedure voor de toekenning van subsidies in het kader van het flankerend onderwijsbeleid op lokaal niveau bekendgemaakt. Maar dit besluit roept blijkbaar nieuwe vragen op, bijvoorbeeld in de open brief die de VVSG u stuurde op 11 januari jongstleden.

Zo wordt gevraagd waarvoor subsidies in het kader van capaciteitsproblematiek concreet kunnen dienen, gelet op het reeds erg beperkte budget voor flankerend onderwijsbeleid. Het is duidelijk dat dit geld niet bedoeld is om rechtstreeks nieuwe scholen mee te bouwen, maar eerder gericht is op omkaderende of coördinerende taken, bijvoorbeeld om een netoverschrijdende studie te maken over het tekort aan capaciteit lokaal.

Het oordelen over een capaciteitsprobleem van een school of van verschillende scholen is echter niet evident. Zo bestaan er geen regels om de capaciteit van een school goed in te schatten. Bovendien moet een gemeente, gelet op het huidige bouwtempo, de evolutie van haar capaciteitsbehoeften over een periode van minstens 10 jaar goed kunnen inschatten. Momenteel beschikken gemeenten echter nog niet over het aangekondigde 'interactief sjabloon' om deze analyse te maken. De vraag is ook hoe performant dat sjabloon zal zijn.

Ook de procedure voor de toekenning van subsidies doet vragen rijzen. De VVSG betreurt dat de criteria voor de verdeling van het budget ontbreken, wat in strijd is met artikel 4, paragraaf 1 van het Planlastendecreet. Dergelijke criteria werden nochtans aangekondigd in de memorie van toelichting bij het decreet van 29 juni 2012 tot wijziging van het decreet van 30 november 2007 betreffende het flankerend onderwijsbeleid op lokaal niveau. Voor centrumsteden zou bijvoorbeeld een groter budget worden uitgetrokken dan voor niet-centrumsteden. Er zou ook een indicatief bedrag komen per gemeente. Gezien het beperkte budget voor flankerend onderwijsbeleid waardoor veel gemeenten dreigen uit de boot te vallen, is het van belang dat de verdeling gebeurt op basis van duidelijke principes.

Tot slot is het ook compleet onduidelijk op basis van welke richtlijnen de subsidiecommissie zal oordelen over de kwaliteit van de actieplannen van de verschillende gemeenten en hoe deze informatie uit het strategisch meerjarenplan zal worden gehaald.

Minister, kunt u verduidelijken waarvoor de subsidies in het kader van de lokale capaciteitsproblematiek juist kunnen dienen?

Wanneer komt het beloofde sjabloon om een uniforme analyse van de voorhanden capaciteit per school te kunnen maken?

Wanneer worden de criteria uitgevaardigd voor de verdeling van het voorziene budget?

Op basis van welke richtlijnen zal geoordeeld worden over de actieplannen van de gemeenten?

De voorzitter: Mevrouw Martens heeft het woord.

Mevrouw Katleen Martens: Ik sluit me aan bij deze terechte vraag. Ik heb nog een aantal bijkomende vragen. Welke veranderingen in het besluit zijn er ten opzichte van de oorspronkelijke doelstellingen?

Het is duidelijk wat men met subsidies kan doen, met uitzondering van het geval dat mevrouw Meuleman hier heeft geschetst. Wat men ermee kan doen, is echter maar de helft van het verhaal. Waarvoor ze bedoeld zijn en in welke mate de doelstellingen worden bereikt, is de andere helft van het verhaal. De mogelijkheid van controle ter plaatse bestaat, zowel van inhoudelijke als van financiële aspecten, door de gemachtigde ambtenaar van het departement of het Rekenhof. Is er al onderzoek verricht naar de mate waarin de oorspronkelijke doelstellingen zijn gehaald, en dus naar de effecten van het flankerend onderwijsbeleid?

De voorzitter: Mevrouw Vanderpoorten heeft het woord.

Mevrouw Marleen Vanderpoorten: Ik sluit me aan bij deze vraag. Ik stel ook vast dat het flankerend onderwijsbeleid echt wel aan belang wint, overall in de Vlaamse steden en gemeenten.

In die zin heb ik een bijkomende vraag. Minister, u hebt een conceptnota aangekondigd. Enkele weken geleden hebt u gezegd dat die onderweg was en dat u in het kader van het capaciteitsprobleem een ontmoeting zou hebben met schepenen van Onderwijs. Hoe ver staat het met de conceptnota? Is de ontmoeting met de schepenen van Onderwijs al achter de rug?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Door van de aanpak van de capaciteitsproblematiek een beleidsprioriteit te maken, wil ik steden en gemeenten die met deze problematiek geconfronteerd worden, aanmoedigen om bij de opmaak van hun strategische meerjarenplanning de capaciteitsproblemen in hun gemeente planmatig en netoverschrijdend aan te pakken en een coördinerende functie op te nemen.

De problematiek inzake capaciteit doet zich infrastructureel en organisatorisch voor op het raakvlak van verschillende beleidsdomeinen. Een planmatige aanpak over meerdere beleidsdomeinen heen kan in de toekomst een meerwaarde zijn en een middel vormen om verkokering tegen te gaan. In de filosofie van het Planlastendecreet wordt er gestuurd op output. De gemeente moet in haar strategisch meerjarenplan uitleg geven over de lokale invulling van de Vlaamse beleidsprioriteit, in casu het opzetten van actieplannen die gericht zijn op de aanpak van de capaciteitsproblematiek in samenwerking met lokale actoren. De wijze waarop de gemeente de middelen wil inzetten om dit doel te bereiken, staat vrij, hetzij via het breed inzetten van personeel voor bijvoorbeeld omkaderende of coördinerende taken, hetzij via het uitbesteden van een onderzoek, hetzij op een andere manier.

Net als alle andere subsidieaanvragen in het kader van het flankerend onderwijs, zal een selectiecommissie oordelen over de kwaliteit van de actieplannen en dus de concrete invulling van de subsidieaanvraag.

Sinds 2010 hebben Vlaamse fusiegemeenten de mogelijkheid om bij het departement Onderwijs en Vorming een sjabloon voor sleuteldata aan te vragen via een centraal mailadres. Bedoeling is onder meer om via de sleuteldata een beeld te krijgen van de beschikbare capaciteit en van eventuele capaciteitsbehoeften. Aan de gemeenten waar zich vervolgens op basis van deze sleuteldata een capaciteitsproblematiek lijkt te stellen, wordt voorgesteld een lokale taskforce samen te roepen die de lokale situatie ten gronde onderzoekt en vervolgens concrete oplossingen verzamelt. Dat is wat we de afgelopen twee jaar allemaal gedaan hebben.

Bij het maken van een grondige analyse is het opportuun dat ook geplande woonuitbreidingsgebieden in rekening worden gebracht. Wat het opstellen van een grondige analyse betreft, zijn er reeds heel wat gemeenten die ter zake een zekere expertise hebben ontwikkeld, we moedigen de gemeenten met een lokale taskforce alvast aan om hun ervaringen uit te wisselen. Om het uitwisselen van ervaringen te faciliteren is er bijvoorbeeld in juni 2012 een workshop georganiseerd door het departement Onderwijs en het Agentschap

voor Infrastructuur in het Onderwijs (AGION) met als doelgroep de coördinatoren van de lokale taskforces.

In 2012 is de haalbaarheidsstudie voor een monitoringsysteem voor capaciteitsbehoeften in het leerplichtonderwijs afgerond. In 2013 zetten we verdere stappen in functie van de uitbouw van een effectief monitoringsysteem. In afwachting van de uitbouw van een capaciteitsmonitor wordt gebruikgemaakt van het bestaande sjabloon voor sleuteldata dat we waar nodig verder zullen optimaliseren.

In het besluit van 19 oktober 2012 betreffende de bepaling van de beleidsprioriteiten en de regeling van de procedure voor toekenning van subsidies in het kader van het decreet van 30 november 2007 betreffende het flankerend onderwijsbeleid op lokaal niveau zijn de criteria voor de verdeling van de subsidies inderdaad nog niet opgenomen. Dat is in voorbereiding en zal binnenkort door de Vlaamse Regering worden goedgekeurd.

De plannen moeten voldoen aan de voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 19 van het decreet, en die zijn: neutraal school- en netoverschrijdend zijn en opgenomen zijn in de strategische meerjarenplanning. Die strategische meerjarenplanning moet een aantal elementen bevatten: een beschrijving van de gewenste effecten en indicatoren van het flankerend onderwijsbeleid, de actieplannen moeten gericht zijn op beleidsprioriteiten en worden opgezet in samenwerking met lokale actoren, en de manier waarop de gemeente samenwerking en overleg faciliteert voor lokale actoren moet er ook in zitten. Artikel 6 van het uitvoeringsbesluit voegt daar nog de vereiste van cofinanciering van 20 procent aan toe. Het besluit zal ook een aantal bepalingen bevatten waaraan een kwaliteitsvol actieplan moet voldoen. De werkwijze die de commissie zal hanteren, zal worden vastgelegd in een huishoudelijk reglement. Op basis daarvan zal ze een beoordeling en motivatie maken.

Het lokaal flankerend onderwijsbeleid is aan het veranderen. We werken daaraan.

De ontmoeting met de schepenen wordt gepland in de periode februari-maart. We kregen het signaal dat ze zich eerst wilden inwerken.

De heer Boudewijn Bouckaert: Welke schepenen zijn dat?

Minister Pascal Smet: De schepenen van de centrumsteden en de would-be centrumsteden of bijna-centrumsteden.

De heer Boudewijn Bouckaert: Is dat het lijstje van vorige woensdag?

Minister Pascal Smet: Neen, ook nog andere steden. Het is ruimer. Ik heb de schepenen van Antwerpen al gezien. Ik zie binnenkort de schepenen van Gent, ik denk dat die afspraak vastligt. Mijn secretariaat legt verder afspraken vast met de schepenen van alle centrumsteden en bijna-centrumsteden, zoals Vilvoorde dat er geen is maar er wel één wil zijn.

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Minister, hebt u al teruggeschreven naar de VVSG? Of de antwoorden al overgemaakt?

Minister Pascal Smet: Neen, we zullen dat wel bespreken.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Ik vat samen. We kunnen dat dus inzetten voor nieuw onderzoek en voor de financiering van het personeel met een coördinerende rol.

Er is nu een sjabloon voor sleuteldata, maar er komt een uitgebreider monitoringsysteem in de loop van 2013. De criteria worden binnenkort besproken door de Vlaamse Regering. Wat betekent binnenkort?

Minister Pascal Smet: Binnenkort. U weet dat ik geen concrete datums meer geef omdat mevrouw Vanderpoorten dat allemaal noteert. Ik heb geleerd dat dat niet wijs is. Ik breng mezelf daarmee alleen maar in moeilijkheden. Ik ben een lerende minister. Ik heb geleerd dat men niet te eerlijk mag zijn.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: U zegt dat er een huishoudelijk reglement wordt opgemaakt voor de selectiecommissie. Dat wordt ook overgemaakt aan de steden en gemeenten, veronderstel ik?

Minister Pascal Smet: Wij motiveren al onze beslissingen. Hebt u ooit al klachten gekregen over onze motivatie?

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Ik probeer gewoon uw antwoorden samen te vatten.

Minister Pascal Smet: Ik zei het al: wij motiveren.

De voorzitter: Mevrouw Martens heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Martens: Ik vroeg of er al evaluaties zijn geweest. U zei dat het Rekenhof financiële of inhoudelijke aspecten kan evalueren.

Minister Pascal Smet: Ik heb het al aangegeven bij de bespreking van de beleidsbrief. Er zal een moment komen dat we ons moeten afvragen of de Vlaamse overheid wel financiële middelen moet geven voor het lokaal flankerend onderwijsbeleid. Is dat geen kerntaak van de gemeente? We hebben de financiering tot nu toe behouden, maar dat is een pertinente vraag. Is dat geen normale taak van de gemeente? We hebben dat behouden omdat we geenodeloze discussie wilden. Intellectueel bekeken, doet dat vragen rijzen. Ik begrijp uw vraagstelling, daarom geef ik u een duidelijk antwoord, misschien was ik iets te eerlijk.

De heer Boudewijn Bouckaert: Vorige week woensdag hebben we de vragen van de steden en gemeenten gezien. U hebt gezegd dat u de capaciteit ging onderzoeken buiten Antwerpen, Gent en Brussel. Hoe hangt dat samen met de effectieve monitoring?

Minister Pascal Smet: Dat is nog iets anders. We hebben al een heel duidelijk zicht op de capaciteit, maar daarna kwam de vraag naar een meer verfijnd monitoringsysteem. Dat is niet zo evident, want er zijn heel veel parameters. We zullen het systeem dus nog verder verfijnen, maar we hebben er nu al een vrij goed zicht op.

Ik heb al geprobeerd om uit te leggen – en de ene hoort dat dan al wat beter dan de andere – dat we alles zijn gaan opvragen bij de gemeenten. Sommige gemeenten hebben we daartoe wakker moeten maken. We brengen samen en we bieden ondersteuning. Ons doel is om er zicht op te krijgen. Afgelopen vrijdag hebben we via mail en maandag per brief aan alle gemeenten, ongeacht of ze geld hebben gekregen, uitgelegd wat de situatie is en dat we een taskforce zullen organiseren om alles samen met hen te bekijken, om te bekijken wat het reële probleem is.

Zo zijn er bijvoorbeeld gemeenten, zoals Mechelen, die vorig jaar geld gekregen hebben, maar die nogal terughoudend zijn om mee te delen hoeveel plaatsen ze effectief gemaakt hebben met dat geld. Dat is interessante informatie. We moeten daarover de komende weken kunnen beschikken om op basis daarvan een juiste inschatting te kunnen maken van waar er zich nog een probleem kan voordoen.

Laat me van de gelegenheid gebruikmaken om nog eens te vertellen dat hier natuurlijk wel een lijn in zit. Het is niet omdat we jaar per jaar geld geven, dat we de situatie niet bekijken over meerdere jaren. We hebben in 2010, 2011, 2012 en nu ook in 2013 geld gegeven, maar daar zit natuurlijk wel een lijn in. U moet het geheel bekijken, niet per jaar, dat vergeten sommigen. In de toekomst zal er nog een hoofdstuk moeten bijkomen.

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Minister, ik heb misschien nog één opmerking. U zegt dat het niet zo evident is om een sluitend monitoringsysteem op te zetten, dat u ermee bezig bent, dat u begonnen bent met het verzamelen van sleuteldata, maar dat sommige gemeenten terughoudend zijn om ze te geven. Ik meen dat het misschien niet zozeer een kwestie van terughoudendheid is, maar dat het niet evident is voor gemeenten om die gegevens te verzamelen. Het is een kwestie van de kip of het ei, want als er geen monitoringsysteem is, is

het niet zo gemakkelijk om die gegevens te verzamelen en om in kaart te brengen welke school hoeveel extra heeft gecreëerd. Het is geen gemakkelijke oefening voor de steden en de gemeenten, vandaar ook de vraag naar het monitoringsysteem. Het is misschien een beetje een geval van naar elkaar kijken ...

Minister Pascal Smet: Neen, mevrouw Meuleman. U moet u dringend eens goed laten informeren hoe dit alles gebeurt. U moet niet zo conflictgedreven zijn. Ik kaats de bal niet terug, naar niemand. We hebben de afgelopen twee, drie jaar een hele inspanning gedaan. Ik had me er gemakkelijk vanaf kunnen maken, maar dat heb ik niet gedaan. Wel hebben we de afgelopen jaren de manier waarop scholen gebouwd worden in Vlaanderen, revolutionair omgedraaid.

Ik kaats de bal naar niemand terug. Ik stel vast dat er een aantal politici zijn die dat heel graag doen. Ik heb daar een opmerking over gemaakt tijdens de plenaire vergadering betreffende andere collega's van andere niveaus, maar die is een beetje verloren gegaan. Ik heb gezegd dat sommige politici beter wat meer games zouden spelen in plaats van politieke spelletjes.

Ik kaats de bal niet terug, daarmee ben ik niet bezig. Ik probeer iedereen samen te zetten om de kwestie op te lossen. Ik merk dat er zijn die dit perfect kunnen. Gemeenten die het willen weten, kunnen het perfect weten. Gemeenten die het liever niet willen weten, zullen het niet weten. Gemeenten die niet goed weten hoe ze het moeten doen, die moeten wij ondersteunen, en die ondersteuning bieden we vanuit het ministerie.

Noch ik noch mijn ambtenaren zijn bezig met conflicten over wie verantwoordelijk is. Neen, wij gaan ervan uit dat we het samen gaan doen. Ik doe niet mee aan: "het is de fout van minister als het misloopt en als het goed loopt, is het dankzij ons". U moet eens objectief analyseren wat er gebeurt en wat er niet gebeurt, want dan zult u verstoeld staan – en misschien komt die dag ooit.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Minister, ik moet hier nog even op reageren. Ik stelde u een heel neutrale vraag op basis van een brief. Ik heb gewoon de puntjes gevolgd die erin stonden. De vraag was mijns inziens totaal niet conflictgedreven. Ik probeer gewoon informatie te krijgen met het oog op een mogelijke verbetering.

Ik dacht: "Het kan bijna niet dat de minister nu nog een reden zou vinden om uit te vallen naar mij", maar kijk, u hebt weer iets gevonden.

Minister Pascal Smet: Het gaat over uw laatste opmerking. U had het erover dat ik de bal zou terugkaatsen naar de gemeenten, maar dat doe ik niet.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Neen, ik heb gezegd dat het voor gemeenten misschien even moeilijk is om de gegevens te verzamelen. Ik heb gezegd dat daarbij misschien een beetje naar elkaar wordt gekeken. De ene partij vraagt een monitoringsysteem om de gegevens te verzamelen en de andere partij vraagt daartoe eerst gegevens. Ik heb dus niemand met de vinger gewezen, ik stel gewoon vast dat het niet zo evident is als het lijkt en ik vroeg me af hoe we hieruit konden geraken, dat was alles.

Minister Pascal Smet: Des te beter!

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het verschil in bezoldiging naargelang de onderwijsvorm
- 724 (2012-2013)

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Voorzitter, minister, collega's, in de bezoldigingsregeling van het onderwijs zijn verschillende weddeschalen mogelijk naargelang de opleiding van de leraar en de vakken die gegeven worden. Voor sommige bezoldigingen wordt bovendien onderscheid gemaakt naargelang de onderwijsvorm. Zo is het mogelijk dat een leraar met hetzelfde diploma voor hetzelfde vak minder verdient in het beroepsonderwijs dan in het technisch, het algemeen vormend of het kunstonderwijs, zelfs al gaat het in beide gevallen om het vereiste bevoegdheidsbewijs.

Minister, deze probleemsituatie doet zich vooral voor bij technische en praktische vakken. Uiteraard stelt dit probleem zich het sterkst als we zijinstromers willen aantrekken. Op die manier zullen ze minder gemakkelijk kiezen voor het beroepsonderwijs, en dat is natuurlijk jammer.

Les geven in het beroepsonderwijs is zeker niet lichter dan les geven in de andere onderwijsvormen van het gewoon secundair onderwijs, en een lagere bezoldiging zou een verkeerd signaal kunnen geven in verband met de waarde die de maatschappij toekent aan het beroepsonderwijs.

Vandaar mijn vragen, minister. Leraars met het vereiste diploma op bachelorniveau worden voor hun opdracht in de derde graad bezoldigd aan weddeschaal 302 voor hun technische vakken, kunstvakken of praktische vakken in aso, tso of kso, terwijl ze voor dezelfde vakken in de derde graad bso bezoldigd worden aan de lagere weddeschaal 301, die ook gebruikt wordt voor hun uren in de eerste en tweede graad. Waarop is dat onderscheid gebaseerd? Op welke wijze wordt dat met het oog op de toekomst verantwoord?

Aangezien benoemde personeelsleden in het onderwijs recht hebben op een bezoldiging die minstens zo hoog is als de bezoldiging van het voorgaande jaar, maakt het verschil in salarisschaal in de derde graad het moeilijk om leerkrachten met de juiste bekwaamheidsvereisten van tso naar bso te verplaatsen indien de schoolorganisatie dat zou vergen. Bovendien is een interne wedertewerkstelling met behoud van bezoldiging in de meeste gevallen niet mogelijk. Dat kan immers slechts indien de betrokkenen ter beschikking zijn gesteld wegens ontstentenis van betrekking. Dat kan enkel indien de betrokkenen de laatsten in de rij zijn voor de vakken in kwestie. Bestaat er een andere mogelijkheid om de betrokkenen met een benoeming van uren in het tso zonder loonverlies in het bso te werk te stellen indien de schoolorganisatie dat vereist? Het systeem met betrekking tot de tijdelijke andere opdracht kan immers enkel de bezoldiging van de werkelijk uitgeoefende opdracht bieden.

Hebt u plannen om in het licht van de waardering van het beroepsonderwijs de loonschaal 302 voor personeelsleden met het vereiste diploma op bachelorniveau ook in de derde graad van het bso toe te passen? Zo ja, welk tijdsperspectief hebt u hierbij voor ogen?

Ik weet dat het vrij technische vragen lijken. Ik wil hier echter aan toevoegen dat deze zaak vrij ernstige consequenties heeft. We willen mensen immers motiveren om niet enkel in het tso, maar ook in het bso les te geven.

De voorzitter: Mevrouw Celis heeft het woord.

Mevrouw Vera Celis: Voorzitter, ik sluit me heel graag aan bij de zeer pertinente vragen van de heer De Meyer. We hebben altijd gesteld dat leerlingen recht hebben op de beste leerkrachten. In zijn laatste vraag heeft de heer De Meyer terecht naar de waardering van het beroepsonderwijs verwezen. De derde graad lijkt me in dit verband zeer belangrijk. We moeten zeer competente mensen te werk kunnen stellen. Na die derde graad van het bso volgt voor heel wat leerlingen immers nog een vervolgtraject.

Mensen zijn zeer gevoelig voor centen. Ik hoop dan ook dat de minister een positief antwoord op deze vragen kan geven.

De voorzitter: Mevrouw Martens heeft het woord.

Mevrouw Katleen Martens: Voorzitter, ik vind deze vragen ook zeer terecht. Ik hoop dat de verborgen logica achter het verschil in lonen niet om een verborgen besparing draait. Gezien de uitstroom van leerkrachten uit bepaalde onderwijsrichtingen, lijkt het me absoluut noodzakelijk om dit financieel element op vrij korte termijn uit te klaren.

Ik heb nog een bijkomende vraag. De verloning en de vaste benoeming zijn met elkaar verbonden. Ten gevolge van de nieuwe evaluatieprocedure en de gevolgen van twee negatieve evaluaties is de vaste benoeming echter gedeeltelijk uitgehold. Is ooit het denkspoor gevolgd om de verloning aan de gewijzigde loopbaanperspectieven aan te passen?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Voorzitter, de bezoldigingsregeling en het stelsel van de bekwaamheidsbewijzen en de salarisschalen zijn historisch gegroeid in dialoog tussen de onderwijsnetten, de onderwijsvakbonden en de overheid. Hierdoor wordt de bezoldiging van leerkrachten in het secundair onderwijs momenteel gekenmerkt door een combinatie van functieverloning en diplomaverloning. Dit systeem draagt veel evenwichten in zich. Belangrijke parameters om een bepaalde salarisschaal toe te kennen, zijn het niveau van het diploma waarover de leraar beschikt, het onderwijsniveau, de onderwijsvorm, de graad waarin hij lesgeeft en de vakken die onderwijst.

Een van de vele concrete toepassingen hiervan houdt in dat aan de houders van een diploma op bachelorniveau voor technische vakken, kunstvakken en praktische vakken in de derde graad van het bso de salarisschaal 301 wordt toegekend. In de derde graad van het tso is dit de salarisschaal 302.

De vraag van de heer De Meyer spitst zich toe op dit ene onderscheid, dat slechts een element van een heel complex stelsel vormt. Het is voor mij onmogelijk de inhoudelijke beweegredenen te formuleren die destijds aan de basis van dit ene onderscheid in salarisschalen hebben gelegen.

Het onderscheid tussen de salarisschalen 301 en 302 geldt niet voor algemene vakken. Volgens de destijds gemaakte afspraken geldt voor algemene vakken dat de houders van een diploma op bachelorniveau voor de derde graad van het tso, het aso en het kso niet in aanmerking komen. Ik laat de uitzonderingscategorie van de andere bekwaamheidsbewijzen even buiten beschouwing.

De heer De Meyer heeft terecht opgemerkt dat het onderscheid tussen de salarisschalen 301 en 302 de mobiliteit tussen de derde graad van het tso en de derde graad van het bso kan bemoeilijken. De onderwijsregelgeving biedt geen middel om met loonbehoud over te stappen naar een betrekking waarvoor een lagere salarisschaal geldt. Dit kan wel in het geval van een terbeschikkingstelling ten gevolge van een ontstentenis van betrekking en wedertewerkstelling. Dit is dan weer strikt geregeld.

De suggestie om de salarisschaal van de derde graad van het bso en van de derde graad van het tso gelijk te stellen, vergt geld. Los van het financiële aspect is de vraag of het wenselijk is dit specifiek probleem, hoe reëel het ook moge zijn, geïsoleerd te benaderen. Is het niet beter de besluitvorming over de verloning in het secundair onderwijs af te wachten? We moeten nog beslissen of we de indeling in onderwijsvormen en in soorten vakken behouden. Los daarvan is iedereen het erover eens dat we, parallel met het loopbaanpact en de bekwaamheidsbewijzen, ook de bezoldigingsregeling moeten herzien.

De thematiek is hier terecht aangehaald. De vraag is evenwel of het opportuun is dit geïsoleerd aspect nu te behandelen. Er kunnen immers nog veel geïsoleerde voorbeelden worden aangehaald. Misschien is het beter alles globaal te bekijken.

Ik moet toegeven dat ik de vraag van mevrouw Martens niet goed heb begrepen.

Mevrouw Katleen Martens: De verloning en de vaste benoeming zijn met elkaar verbonden. De vaste benoeming wordt een beetje uitgehold door de nieuwe evaluatieprocedure. Is er al

ooit over nagedacht om ook de verloning aan te passen aan de gewijzigde loopbaanperspectieven?

Minister Pascal Smet: Wat bedoelt u met “verloning aanpassen”?

Mevrouw Katleen Martens: Er is door Onderwijs ooit bij de Hay Group een studie besteld waaruit bleek dat het aanvankelijke loon voor een deel verrekend was in de latere vaste benoeming. Nu die vaste benoeming uitgehold is, vraag ik of er al aan gedacht is om dat te compenseren.

Minister Pascal Smet: Ik denk niet dat de vaste benoeming echt is uitgehold. Ze blijft bestaan.

Mevrouw Katleen Martens: Vroeger was men vastbenoemd en men bleef dat. Dat is nu gedaan.

Minister Pascal Smet: Ze is gemoderniseerd, laten we het zo zeggen.

Mevrouw Katleen Martens: In de studie sprak men over 7 of 8 procent van de verloning ...

Minister Pascal Smet: Dat aspect blijft toch. Het is niet omdat iemand geëvalueerd en opgevolgd wordt en omdat er evaluatie- en functioneringsgesprekken zijn, dat dat meteen leidt tot een ontslag. Vele scholen passen dit overigens nog niet toe. Het is de facto, helaas, in veel scholen nog niet aan de orde. Ik denk niet dat het effect dat in de Hay-studie wordt beschreven, meteen een wijziging in de situatie met zich meebrengt.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Minister, uw antwoord is technisch natuurlijk volledig juist. U hebt ook gelijk wanneer u zegt dat het historisch is gegroeid.

De regeling is eigenlijk al twintig of dertig jaar oud. Ze dateert nog van toen er nog lagere en hogere cycli waren en het beroepsonderwijs nog uitsluitend lagere cycli had met wel een vierde en een vijfde jaar dat tot de lagere cyclus behoorde. Toen is het eenheidstype gekomen en heeft men vanuit een mindere waardering voor technische en beroepspraktijkvakken – want zo mag ik het toch wel zeggen – gemeend dat er geen hogere schaal nodig was, zoals in het technisch onderwijs, behalve voor de algemene vakken. Dat wijst opnieuw op de hogere waardering voor algemene vakken en de lagere voor technische en beroepsvakken.

U hebt dus gelijk dat het historisch is gegroeid, maar het is een anomalie. U bent er uiteraard niet verantwoordelijk voor, maar ik zou er toch voor pleiten – en ik weet dat het geld zal kosten – om er op korte termijn iets aan te doen. Als men moet wachten op de grote hervorming van het secundair onderwijs, dan kan het nog even duren en dan zal het ook geld kosten. Het is een discriminatie. We kunnen een signaal geven dat we belang hechten aan het beroepsonderwijs, aan het bso en het tso en aan de vakken die daar worden gegeven. Ik denk dat dit niet-onbelangrijk signaal toch mag worden gegeven. Ik wil u deze suggestie geven.

De voorzitter: Mevrouw Celis heeft het woord.

Mevrouw Vera Celis: Minister, u hebt correct geschetst dat het een gesprek is dat moet worden gevoerd in het kader van de te bepalen structuur van het secundair onderwijs en dat het een onderdeel van het loopbaanpact is. Leerlingen hebben recht op zeer goede leerkrachten, zeker in de derde graad van het bso, en daarom deel ik de bezorgdheid van de heer De Meyer om op korte termijn, waar mogelijk, een oplossing te zoeken en er aandacht voor te houden.

De heer Jos De Meyer: Minister, we zouden graag hebben dat u dit nog in orde brengt.

Minister Pascal Smet: Dat heb ik begrepen.

De voorzitter: Dat zegt hij niet alle dagen.

De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

**Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het aanbieden van EHBO-lessen op school
- 729 (2012-2013)**

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Voorzitter, minister, collega's, vanmorgen zijn er al twee resoluties toegelicht en is het belang al ter sprake gekomen van het feit dat voldoende mensen in onze maatschappij over de vaardigheden van eerste hulp bij ongevallen zouden beschikken. Het is van groot belang als er een ongeval gebeurt, als iemand onwel wordt. De eerste minuten kunnen onvoorstelbaar belangrijk zijn, de eerste handelingen in afwachting van de komst van professionele hulpverleners.

De noodzaak bleek nog maar eens duidelijk naar aanleiding van uitspraken van de minister-president en de oproep om ervoor te zorgen dat zoveel mogelijk mensen een aantal basisvaardigheden hebben die ook regelmatig worden opgefrist. Zoals bij veel andere dingen, wordt het onderwijs dan niet buiten beschouwing gelaten en ziet men het onderwijs als een mogelijk kanaal om die basisvaardigheden bij te brengen.

Als ik denk aan eerste hulp bij ongevallen en scholen, dan denk ik aan twee zaken. Scholen zijn plaatsen waar veel jongeren en kinderen samenkomen en spelen en waar dus ook al eens iets kan gebeuren. Zijn er op een school voldoende mensen aanwezig of zijn er mensen aanwezig die over die basisvaardigheden beschikken? Hoe kan de school als kanaal mee worden ingezet om zoveel mogelijk mensen en jongeren basisvaardigheden bij te brengen? De gemakkelijkste manier is om het op te nemen in de eindtermen. Zo kunnen we hier wekelijks suggesties aanhoren, maar het moet wel haalbaar blijven voor de scholen. Het is toch ook belangrijk dat lezen en schrijven genoeg aandacht blijven krijgen, maar eerste hulp bij ongeval is ook belangrijk. Lokale besturen – in het kader van flankerend onderwijsbeleid of brede school – zouden een rol kunnen spelen.

Ik ben zelf de voorbije jaren verantwoordelijk geweest voor onderwijs en ik heb met verschillende basisscholen in mijn gemeente afspraken gemaakt om in het zesde leerjaar de cursus 'helpertje' aan te bieden. Maar er bleek ook een tekort te zijn aan mensen die de opleiding mogen geven. Dat heeft te maken met de juridisering en het steeds ingewikkelder worden van een aantal handelingen. De eisen worden steeds hoger gesteld waardoor er een tekort dreigt. Dit was een van de aanleidingen voor mijn vraag.

Minister, maakt het feit dat er binnen een school mensen aanwezig zijn die beschikken over de nodige attesten om in te grijpen wanneer zich iets voordoet, deel uit van het preventiebeleid van een school? Bestaan daar eisen voor? Behoort dat tot de doorlichting op het vlak van preventie binnen een school? Het lijkt me belangrijk dat scholen kunnen worden gestimuleerd om over een aantal basisvaardigheden te beschikken.

Het is belangrijk dat ook zoveel mogelijk jongeren de basisvaardigheden krijgen. Hoe kunnen scholen daartoe gestimuleerd worden? Welke rol kunnen de lokale overheden daar eventueel in spelen? Toen we het daarnet hadden over voorstellen voor het flankerend onderwijsbeleid, is gezegd dat dit vanuit de lokale overheid kan worden aangeboden in de scholen.

Minister, voor zover ik weet, maakt die opleiding geen deel uit van de lerarenopleiding. Wat is uw standpunt over het opnemen van die opleiding in de lerarenopleiding? Dan heb ik het over de vaardigheden zelf. Wilt u ook nog een stap verder gaan waarbij leerkrachten als EHBO-instructeur zelf die lessen aan de jongeren kunnen geven?

De voorzitter: Mevrouw Martens heeft het woord.

Mevrouw Katleen Martens: Mevrouw Schryvers, ik weet niet of u zich het stemgedrag van CD&V herinnert tijdens de vorige legislatuur toen mevrouw Van den Eynde voorstelde een betere samenwerking tussen hulpverleners en scholen te bewerkstelligen. Blijkbaar is er sprake van voortschrijdend inzicht. Ik ben benieuwd naar uw stemgedrag bij de stemming over het voorstel van resolutie dat hier vanochtend is toegelicht.

EHBO is niet opgenomen in de eindtermen van het lager onderwijs. Er staat wel dat er elementaire hulp moet kunnen worden geboden bij brandwonden. Dat lijkt me gezien de leeftijd aanvaardbaar. Wat het secundair onderwijs betreft, staat er dat leerlingen hulp moeten kunnen inroepen en eerste hulp en CPR (cardiopulmonaire resuscitatie) moeten kunnen toedienen. Dat staat in de vakoverschrijdende eindtermen. Ik vraag me wel af welke leerkracht deze verantwoordelijkheid op zich kan en wil nemen. Zelfs indien deze opleiding verplicht in de lerarenopleiding wordt opgenomen, dan moet deze cursus regelmatig worden opgefrist. Zo niet, is dit verloren moeite.

Mevrouw Schryvers zegt zelf dat de vereisten om een EHBO-opleiding te mogen geven, vrij hoog liggen. Dat is terecht, denk ik. Uit een eigen rondvraag heb ik vernomen dat mensen uit het veld het niet zien zitten dat zo'n opleiding door leerkrachten zou worden gegeven. Zij vinden dat men dat beter kan overlaten aan mensen uit de medische sector zoals dokters, verpleegkundigen of mensen die daar dagelijks mee bezig zijn.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Mevrouw Martens, u hebt gelijk. In de vakoverschrijdende eindtermen die van kracht zijn geworden in september 2010 staat uitdrukkelijk dat de leerlingen hulp moeten inroepen en eerste hulp moeten toedienen. Het gaat om een vakoverschrijdende eindterm. We kennen allemaal de problematiek daarvan. Het gaat om een inspanningsverbintenis, geen resultaatsverbintenis.

In principe heeft de decreetgever, wij dus, het werk gedaan. We hebben de scholen uitgelegd hoe ze dat moeten doen. Hoe ze dat invullen, is de verantwoordelijkheid van de scholen zelf. Dat behoort tot hun pedagogische vrijheid.

In oktober 2012 heb ik gevraagd of we daar niet meer rond moeten doen. De aanleiding was toen het overlijden van een jongen op school. Ik heb toen – vooruitlopend op een eventuele vraag van het parlement – gevraagd wat er eigenlijk allemaal bestaat, en of de overheid ondersteunend materiaal moest ontwikkelen. Men heeft daar negatief op geantwoord, alle materiaal was al beschikbaar. U kunt de website van het Rode Kruis bezoeken en naar het blad 'scholen' gaan. Daar kan men informatie opzoeken als leerling of leerkracht en per onderwijsniveau. De informatie is zeer uitgebreid en er zijn enorm veel lespakketten. Eigenlijk is al het materiaal er. We hebben het opgenomen in de vakoverschrijdende eindtermen. Het is nu aan de scholen om dat te doen.

De minister-president heeft mij na zijn cursus opgebeld om te vragen hoe het nu juist zit in ons onderwijs. Ik heb hem dat uitgelegd. We gaan via Klasse aan de scholen nog eens uitleggen hoe belangrijk het is en waar het materiaal te vinden is. We gaan hen daaraan herinneren.

Het werd al gesuggereerd in de toelichting bij het voorstel van resolutie. Als we dat uitdrukkelijk willen opnemen in de eindtermen, moeten we kijken naar de organisatie van ons onderwijs. We kunnen een uitzondering maken voor EHBO, maar dan gaat de financiële wereld vragen dat we dat ook doen voor financiële geletterdheid. Ik heb een hele stapel met dergelijke vragen liggen. Dan krijgen we een heel debat over de eindtermen en de vakoverschrijdende eindtermen. Hoe moeten we daar dan mee omgaan? Hoe gaan we dat beoordelen? Wat wel? Wat niet?

EHBO is misschien heel fundamenteel. Als we het voorstel van resolutie bespreken, kunnen we daar een echt debat rond voeren. Ik heb me natuurlijk niet te bemoeien met de

werkzaamheden van het parlement, het is slechts een suggestie. Meerderheid en oppositie kunnen dan samen uitzoeken hoe we een juiste invulling kunnen geven. Dat lijkt me beter en zinniger. Ik kan daar eventueel bij aanwezig zijn. De organisatie van ons onderwijs is niet zo evident. Heel het kader is er. Het is aan de scholen.

Ik zou aan de inspectie kunnen vragen om daar bijzondere aandacht aan te besteden. We vragen dat voor nog andere zaken. De inspectie zou kunnen nagaan wat de scholen daarmee doen. Dan zouden we een idee krijgen. Toen ik nog schoolliep, kregen we een EHBO-cursus.

Het is een interessant debat. We hebben al veel gedaan. De vraag is nu: hoe kunnen we scholen overtuigen om het te doen? Moeten we het daadwerkelijk opleggen? Maar dan zitten we met nog veel andere vragen. Ik heb het nu niet over het behalen van het rijbewijs of iets van die orde. Dat is geen eenvoudig debat. Ik ben groot voorstander van EHBO-lessen op de scholen. De invulling is aan hen. Het debat is open.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Minister, we zijn allemaal overtuigd van het nut en de noodzaak van EHBO-kennis bij zoveel mogelijk mensen. Op welke manier kunnen we dat binnen de scholen realiseren? Moet het verplicht zijn of niet? Die discussie zal hier naar aanleiding van het voorstel van resolutie aan bod komen.

Voor mij is het positief stimuleren absoluut van belang. Hebt u een standpunt over de rol van de lokale besturen daarin? Hoe kunnen we het flankerend onderwijsbeleid daarbij inzetten?

Ik heb op mijn bijkomende vraag geen antwoord gekregen, minister, misschien kunt u daar later op antwoorden. Wat gebeurt er momenteel in het kader van het preventiebeleid? Is het noodzakelijk dat de mensen op de school over de nodige attesten beschikken voor het geval er iets gebeurt? In de vakoverschrijdende eindtermen staan een aantal dingen, dat is voor de leerlingen. Ik vind het belangrijk dat er op de scholen ook mensen zijn die kunnen ingrijpen als dat nodig is. U hebt daar al bevragingen voor gedaan zegt u, misschien kunnen we dat antwoord op een andere manier te weten komen.

Minister Pascal Smet: Ik zal dat aan het secretariaat van de commissie laten overmaken.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, u hebt het over ons voorstel van resolutie. Ik merk dat u het eerste punt ondersteunt waarin wij vragen om te motiveren. Wij vragen geen verplichting, maar een motivatie van de scholen. U stemt toe om dat te doen. U zult via Klasse de scholen oproepen. Een verplichting wordt meestal met heel weinig enthousiasme uitgevoerd en dat is juist belangrijk.

Ons tweede punt zullen we bespreken tijdens het debat. Ik hoop, minister, dat u daar bij aanwezig bent.

Minister Pascal Smet: Ik ben mijn secretaresse aan het mailen om te vragen om de bespreking van het voorstel van resolutie over EHBO op mijn agenda te plaatsen.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Ik dank u bij voorbaat.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de subsidiëring van schoolinfrastructuur en veiligheidswerken - 743 (2012-2013)

De voorzitter: Over veertien dagen hebben we ook vragen over de brandveiligheid, want daarover werd in de pers geschreven, die gaan een beetje in dezelfde richting. Ze samenvoegen ging niet meer, want deze vraag om uitleg was al goedgekeurd.

De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Voorzitter, we moeten niet wachten om iets op de agenda te zetten tot het in de pers komt. Als er effectief problemen zijn en ze aan ons gesignaleerd worden, dan is het onze opdracht om er hier een vraag over te stellen, niet omdat ze de pers halen. *(Opmerkingen van minister Pascal Smet)*

Ik heb het betreffende persartikel bij, het sluit hier perfect bij aan. Het gaat over Antwerpen en daardoor kreeg het natuurlijk wat meer aandacht in de pers. *(Rumoer)*

Voorzitter, minister, collega's, de door de inspectie georganiseerde doorlichtingen in het Vlaams onderwijs onderzoeken niet enkel in hoeverre een school voldoet aan de eindtermen, maar ook of de gebouwen en leermiddelen voldoen aan de vereisten inzake veiligheid, gezondheid en hygiëne. Vooral in scholen met een verouderde infrastructuur worden daarover soms op- of aanmerkingen gemaakt. Als de school binnen een zekere termijn geen verbetering kan tonen, loopt ze zelfs het risico op de beoordeling 'ongunstig' en in het slechtste geval kan het leiden tot intrekking van de erkenning van de school.

Uiteraard laat men het liever niet zo ver komen. Als de infrastructuur niet meer voldoet, dan worden er meestal bouwplannen gemaakt, en de scholen die daarvoor in aanmerking komen, dienen meestal een subsidiedossier in bij AGION, het Agentschap voor Infrastructuur in het Onderwijs. In het bericht van ontvangst dat AGION dan stuurt, staat letterlijk: "Dit schrijven is een ontvangstmelding en kan niet beschouwd worden als een toestemming om de werken reeds uit te voeren of de werken te betekenen aan de aannemer". De renovatiewerken mogen dus zeker niet onmiddellijk starten, want dan komen ze niet meer in aanmerking voor subsidiëring.

Zoals bekend, bestaat er een wachtlijst bij AGION, de situatie kan dus wel even aanslepen. Als een school ondertussen echter een ongunstig inspectierapport krijgt na een doorlichting over veiligheid of infrastructuur, dan moet ze wel onmiddellijk in actie schieten, want anders wordt de procedure tot intrekking van de erkenning gestart.

Dit is een vicieuze cirkel voor de scholen: enerzijds mogen de werken niet gestart worden, want dan bestaat er geen kans op subsidie, anderzijds moeten de werken direct gestart worden om te vermijden dat de school haar erkenning verliest.

Vandaar mijn vragen, minister. Kunnen er maatregelen getroffen worden om de chronologie van de wachtlijst bij AGION te doorbreken in dossiers die te maken hebben met dringende en door de inspectie opgelegde werkzaamheden?

Ofwel: kunnen er maatregelen getroffen worden die een schoolbestuur toelaten om de werken te laten starten en om te prefinancieren in dossiers die te maken hebben met dringende en door de inspectie opgelegde werkzaamheden, zonder dat de mogelijkheid op subsidiëring telooft, weliswaar wetende dat de mogelijkheid voor prefinanciering niet altijd aanwezig is bij het schoolbestuur?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Voorzitter, mijnheer De Meyer, uiteraard begrijp ik uw vraag. U weet dat we op dit moment met de koepels en anderen spreken om het criterium van de chronologie als enige criterium bij de behandeling van de wachtlijstendossiers, te laten

springen en te vervangen door een set van criteria. Het is trouwens een van de weinige sectoren waar chronologie nog het enige criterium is om te beoordelen. Het is niet altijd evident, maar ik ga ervan uit dat u dit begrijpt. De gesprekken lopen en ik wil vooruitlopend op die gesprekken niet zeggen in welke mate dat allemaal kan, maar ik begrijp uw vraag, want het is een criterium waarover we het moeten hebben. Hoe alles geformuleerd wordt, moet voorwerp van die gesprekken worden.

We zijn in afwachting van een aanpassing, want u weet dat we in het kader van de capaciteit hebben beslist dat we de criteria zullen aanpassen om dan te bekijken hoe we met die lijst van dossiers zullen omspringen. We merken overigens al aan de manier waarop het Onderwijssecretariaat van de Steden en Gemeenten van de Vlaamse Gemeenschap (OVSG) met de dossiers omspringt, dat er toch al enige prioritering is. Het is mogelijk dat we hier inspiratie uit kunnen halen.

U weet ongetwijfeld ook al dat er voor de ergste noden op het vlak van schoolinfrastructuur een verkorte procedure bestaat met een maximale kostprijs van 125.000 euro, ook voor werken aan het sanitair. Het gaat vrij snel indien men deze procedure gebruikt, maar goed, voor grote dossiers is het geen oplossing. Het is altijd aan te raden dat scholen met AGION rond de tafel gaan zitten om bij eventuele probleemdossiers toch een oplossing proberen te vinden.

Uw tweede suggestie ligt moeilijker. Een administratie moet immers over alle mogelijke elementen beschikken om over een subsidieaanvraag te kunnen oordelen, zeker bij een subsidiegarantie. Als er een principeakkoord wordt gegeven, moet er effectief gesubsidieerd worden. Als men zou werken met een systeem waarbij geprefinancierde uitgaven achteraf gesubsidieerd worden, dan is dat niet altijd evident qua rechtszekerheid. Als er dan een probleem is in een dossier, dan heeft de school de werken al uitgevoerd en betaald, maar zal ze haar geld misschien niet krijgen en ontstaat er nieuw probleem.

Het is een mechanisme waarin we vast zitten. AGION zegt hierover dat het er tot op heden geen problemen mee heeft gehad en het mechanisme het liefste wil behouden, maar als u andere, overtuigende argumenten hebt, dan wil ik die wel overwegen. Ik heb het gevoel dat het vanuit juridisch oogpunt en ten aanzien van de scholen beter is om het bestaande mechanisme te behouden, maar dit staat uiteraard los van de vraag om de criteria te bekijken.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik ben het ermee eens dat sommige dossiers voorrang moeten krijgen en dat de verkorte procedure dit, gelet op het bedrag, niet volledig kan oplossen. Het zou uiteraard verkeerd zijn de chronologie volledig te laten vallen. Dat heeft de minister trouwens ook niet voorgesteld. De chronologie moet een rol kunnen blijven spelen. Daarnaast spelen echter ook andere elementen een rol.

Blijkbaar hebben heel wat mensen het debat van vorige week woensdag gevolgd. Ik heb ondertussen nog twee dossiers ontvangen van schoolbesturen die op 1 september 2013 in de problemen zullen zitten. Die schoolbesturen kunnen niet op lange besprekingen wachten.

Minister Pascal Smet: De beslissing over de aanpassing van de criteria zal in de loop van de komende weken worden genomen.

De heer Jos De Meyer: Zodra die beslissing is genomen, moeten de scholen nog in kennis worden gesteld en moeten ze hun aanvraag kunnen indienen. De inspectiediensten verwachten echter dat alles op 1 september 2013 in orde is.

Minister, ik zal u de gegevens in verband met die dossiers bezorgen. Ik zie hoeveel inspanningen bepaalde schoolbesturen in het verleden al hebben geleverd om met alles in orde te zijn. Ik hoop dat hier op een redelijke en verantwoorde manier mee kan worden omgegaan. Er moet een haalbare, realistische en verantwoorde oplossing worden gevonden.

Minister Pascal Smet: Mijnheer De Meyer, u mag die gegevens naar mijn medewerker mailen. Hij kan dan, samen met de schoolbesturen, nagaan wat mogelijk is.

De heer Boudewijn Bouckaert: Er is toch iets dat me verwondert. Nu worden de aanvragen chronologisch afgehandeld. De aanvragen voor investeringen in veiligheid en dergelijke komen blijkbaar in de gewone rij terecht, samen met de aanvragen voor uitbreidingen en bijkomende klassen. De vraag van de heer De Meyer lijkt me dan ook relevant. Het gaat om verschillende problemen. Er zou een ander systeem moeten komen en die aanvragen zouden per categorie moeten worden bekeken.

Minister Pascal Smet: Om die reden heb ik die beslissing genomen. De heer De Meyer weet dat trouwens maar al te goed. Dat was allemaal niet zo evident. Het enige criterium waarover we beschikten, was de chronologie. Daarom heeft de Vlaamse Regering tot tweemaal toe de principiële beslissing genomen met criteria te werken.

De heer Boudewijn Bouckaert: Ik denk in dit verband vooral aan de veiligheidswerkzaamheden. De schoolbesturen bevinden zich in een catch-22.

Minister Pascal Smet: Ik wil niet op de criteria vooruitlopen. We moeten dit nog bespreken. Volgens mij heeft een goed verstaander echter begrepen dat dit een van de criteria is die bij de prioritering in rekening moeten worden gebracht. Eigenlijk heb ik nu al meer gezegd dan ik wilde zeggen.

De heer Jos De Meyer: De omschrijving is natuurlijk niet altijd even eenvoudig. Ik ben de voorzitter dankbaar voor zijn steun. Ik wil hier echter even verwijzen naar de dossiers in verband met energie die hier al aan bod zijn gekomen. We hebben gemerkt hoe creatief plots met energiebesparingen is omgegaan om alles zo ruim mogelijk te kunnen interpreteren. We moeten dan ook voor voldoende verfijnde criteria zorgen. De noden die effectief heel dringend zijn, moeten onmiddellijk worden aangepakt.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■